הביתה

רוקמיני באנג'ריי
סאנטוש פוג'ארי
קאטאן ראוט

לימודים הסתיימו.
כל הילדים עוזבים את בית הספר.
גם המורים הולכים כבר.
כולם הולכים הביתה.

אני יוצאת מהשער.
אני ממהרת.
אין לי זמן לשחק.
אין לי זמן לשוחח.
אני רוצה לחזור מהר הביתה.

אני הולכת בשביל.
זה שביל צר מאוד.
לפניי אני רואה קהל רב.
שם עובר כביש גדול.

על הכביש תנועה רבה.
מכוניות, משאיות, אופנועים,
קטנועים, וריקשות ממונעות.
בחלקם הולכים מולי.
בחלקם הולכים בכווני.
אני יודעת איך למצוא מעבר
לצד שני של הכביש.

הגעתי לאי התנועה.
עכשיו אני רואה תנועת רכב לפנייי.
וגם תנועת רכב אחריי.
אני צריכה להזהר.

אני כבר בצד שני.
כמעט ופגעתי במוכר תבלינים.
הוא רטן. אמרתי לו
"אני מצטערת" ורצתי הלאה.

אני עוברת ליד חנויות.
אנשים קונים כל מיני דברים.
כאן גם חנות צעצועים.
אבל אני לא יכולה לעצור.

אני הולכת יותר ויותר מהר.
עוברת ליד חנויות דגים.
דגים גדולים, דגים קטנים,
דגים ארוכים, דגים שטוחים.
דגים מבריקים, דגים צבעוניים.
כל כך הרבה דגים בכל חנות.

בסוף אני מגיעה הביתה.
יופי! לא איחרתי.
אבא עובד אחר הצהריים.
הוא עוד לא יצא לעבודה.
האופניים שלו עוד כאן.

אני צריכה לרוץ.
ליד חנות סרטים,
ליד המספרה,
ליד חנות בגדים,
ליד מרכולית. רצה, רצה,
רצה לאורך השדרה.

אבא יוצא מהבית,
אמא יוצאת אחריו.
אני מחבקת את אבא.
אבא מחבק אותי חזק.
ואז הולך לעבוד.

עכשיו לא צריך כבר למהר.
יש לי המון זמן.